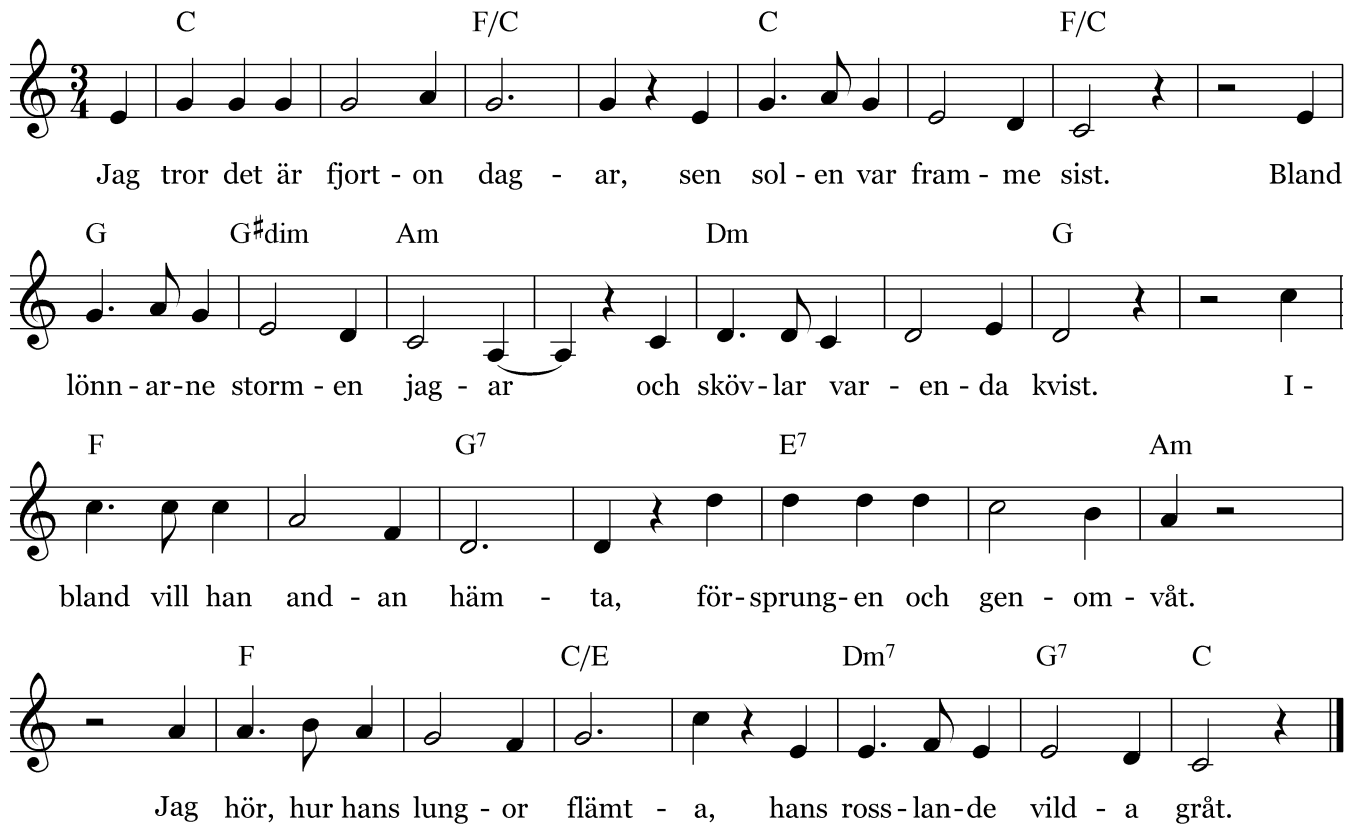

Viken

Gustaf Fröding

Jesper Andersson

C F/C C F/C

Jag tror det är fjort - on dag - ar, sen sol - en var fram - me sist. Bland

G G#dim Am Dm G

lönn - ar - ne storm - en jag - ar och sköv - lar var - en - da kvist. I -

F G⁷ E⁷ Am

bland vill han and - an häm - ta, för - sprung - en och gen - om - våt.

F C/E Dm⁷ G⁷ C

Jag hör, hur hans lung - or flämt - a, hans ross - lan - de vild - a gråt.

Jag tror det är fjorton dagar,
sen solen var framme sist.
Bland lönnarne stormen jagar
och skövlar varena kvist.
Ibland vill han andan hämta,
försprungen och genomvåt.
Jag hör, hur hans lungor flämta,
hans rosslande vilda gråt.

Jag hör, hur han slår och rister
i fönster och tak och knut,
jag hör hur hans vanvett brister
i tjutande klagan ut.
Men långt bortom park och gården,
där ligger min kära vik,
den vackraste vik i världen,
när förr hon sig själv var lik.

När ängarne vällukt strödde
med vårliga vindars tåg
och strålarnes kyssar glödde
på vilande vänlig våg.
När mörklagda höjder sågo
däri sina egna drag,
och grönskande stränder lågo
och hörde på böljans slag.

Men nu är min spegel bruten,
förstörd är min vågs musik
av skummet, som rörs, och tjuten,
som vina kring piskad vik.
Min utsikt, av färger smyckad,
är ödsligt gul och sjuk,
min tavla en förolyckad,
av fläckar besudlad duk.

Må hellre förvildad bölja
i fjättrande isar slås
och drivornas svepning hölja
mitt landskap, som nu förgås.